

[Udenrigsministeren]

ling. Man må håbe, at udviklingen i Øst/Vest-forholdet i det mellemliggende tidsrum vil gøre det muligt at komme videre med forhandlingerne i Madrid. Indfries dette håb, vil det danske formandskab komme til at indtage en meget vigtig plads ved forhandlingerne om udarbejdelsen af Madridmødets slutdokument. Der skabes hermed mulighed for at bringe et væsentligt bidrag til styrkelsen af sikkerheden og fremme af samarbejdet i Europa.

De ti har løbende befattet sig med situationen i Mellemøsten med sigte på at yde et bidrag til tilvejebringelsen af den omfattende og retfærdige fredsløsning, som dette hårdt ramte område har krav på, og som EF-landene af en række åbenbare grunde må tillægge den største betydning. De ti's muligheder for at øve en konstruktiv indsats er måske her mere end i nogen anden sammenhæng afhængig af deres evne til at indtage fælles positioner og handle sammen.

De ti's fælles synspunkter og positioner er hidtil klare og mest omfattende kommet til udtryk i Venedigerklæringen med dens fremhævelse af de to ligestillede principper om Israels ret til at eksistere inden for sikre og anerkendte grænser og det pælæstinensiske folks ret til selvbestemmelse.

Det danske formandskab vil virke for, at den brede enighed inden for EF-kredsen om Mellemøstsituationens hovedspørgsmål ikke blot bevares, men om muligt uddybes.

Det kan endnu ikke forudses, hvilken indsats Mellemøstsituationens udvikling vil tilsi-ge fra de ti's side. Man må håbe, at den egyptisk-israelske fred, som Israels tilbage-trækning fra Sinai har befæstet, må blive et første skridt mod en omfattende, retfærdig og varig fredsoverenskomst. De ti må søge at bidrage hertil ved at styrke forhandlingsviljen og forhandlingsmulighederne hos de berørte parter, hvem det påhviler – og tilkommer – at forhandle sig frem til en omfattende fredsløsning.

Udviklingen i Centralamerika har i de seneste par år haft stadig stigende betydning i international politik. Den igangværende politiske omvæltningsproces i området må ses på baggrund af de store økonomiske og sociale skævheder i disse samfund, som, hvis de ikke tilgodeses, vil kunne medføre en række internationale spændinger og konflikter. I kampen for politiske, økonomiske og sociale ret-

tigheder er det en naturlig opgave for de europæiske lande at stå på de undertrykte side.

Der kan næppe herske tvivl om, at begivenhederne i Centralamerika vil spille en væsentlig rolle i drøftelserne mellem de ti også under det danske formandskab. Vi vil se det som en væsentlig opgave at arbejde for, at de ti's politik retter sig mod at bidrage til tilvejebringelsen af fredelige og socialt retfærdige løsninger på de store problemer, som dette område er stillet over for.

De afrikanske spørgsmål og især udviklingen i det sydlige Afrika har gennem årene indtaget en fremtrædende plads i det europæiske politiske samarbejde.

Der har kunnet konstateres en opmuntrende udvikling ikke mindst i de store europæiske landes positioner – en udvikling, for hvilken det politiske samarbejde må siges at have haft sin betydning.

Udviklingen i det sydlige Afrika har, siden det positive udfald af årtiers arbejde for Zimbabwe uafhængighed, været domineret af Namibiaspørgsmålet, hvor en løsning søges fremmet gennem forhandlinger mellem på den ene side USA, Storbritannien, Frankrig, Forbundsrepublikken Tyskland og Canada og på den anden side de afrikanske frontliniestater, SWAPO og Sydafrika.

Selv om det nok er for optimistisk at regne med enighed om et frit og selvstændigt Namibia i 1982, vil det danske formandskab arbejde for, at de ti EF-lande yder deres indsats for at fremme gennemførelsen af resolution 435.

I Asien vil det især være situationen i Afghanistan og Kampuchea, der vil komme til at lægge beslag på de ti's opmærksomhed. Det danske formandskab vil nøje følge de bestræbelser, der i international sammenhæng, og først og fremmest i FN, udfoldes for at tilvejebringe politiske løsninger. Desværre må vi konstatere, at de ti's eget forslag vedrørende Afghanistan, der har modtaget bred international støtte, fortsat afvises af Sovjetunionen.

De ti's samarbejde i FN om både økonomiske og politiske spørgsmål har som overordnet mål at fremme virkeliggørelsen af FN's målsætninger og principper. I overensstemmelse hermed søger de ti at forhindre konfrontation og at udvikle en konstruktiv dialog mellem industrilande og udviklings-